

လှိုင်းကြွေ (လေးပိုင်း)

ကြွေနေရက်အဆုံးသတ်

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“ချစ်စရာလေးနော် . . . မဝေတူမ မဟုတ်လား”

ကျောနောက်ဘက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံ ကြောင့် လွန်းသွယ်တစ်ယောက် ဝမ်းသာရမည့် အစား စိုးရွံ့ထိတ်လန့် သွားခဲ့မိသည်။ ။

လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော လင်ဗန်းလေးကို အားကိုးရာတစ်ခု နှယ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ် ကိုင်မိသည်။ ။

လူတိုင်း လူတိုင်းကတော့ ချီးမွမ်းခြင်းစကားများကို ကြားလို သည် မှာ အမှန်ပင်။ ‘လှလွန်း သွယ်’ ဆိုသော သူမကတော့ ကံဆိုးခြင်း များစွာထဲ၌ လူဖြစ်လာရသူပီပီ လူတွေရဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းများ ကို အမှန် တကယ် ကြောက်ရွံ့မိပါသည်။ ။

အန်တီလေးကတော့ သူမ၌ ကံကောင်းခြင်းများ ရှိနေခြင်း သည် အန်တီလေးအတွက်တော့ မ ကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ရောက်နေသကဲ့ သို့ ခံစားရပါသည် တဲ့။ ။

အန်တီလေးရဲ့ ဧည့်သည် စကားကြောင့် မကြာခင် သူမတော့ ပြဿနာတက်နိုင်သည် ဟု သူမ စဉ်းစားမိနေဆဲအချိန်တွင် ချိုသာလွန်း သော အသံနှင့် မလိုက်ဖက်သော အန်တီလေးရဲ့ စကားကို ကြားလိုက် ရသည်

“အမယ်လေး မအေးမြရယ် . . . သူ့ကို တွေ့တဲ့ လူတိုင်းက တော့ အပြင်ပန်းကြည့်ရင် ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြပါတယ်လေ၊ လောက မှာ အပြင်ပန်းကြည့်ရုံနဲ့ မရတဲ့ အတွင်းစိတ်ပုပ်နေရင် သူတို့ နဲ့ ဆက်နွှယ် နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ရတော့တာပဲလေ”

“အို ဟို . . . သူက မဝေတူမပဲ မဟုတ်လား”

ဧည့်သည် ရဲ့ မေးသံကြောင့် လွန်းသွယ်ကိုယ်တိုင် ရှိန်းတိန်း တိန်းဖြ စ်သွားခဲ့ရသည် ။

အများ တကာကတော့ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းဖို့ တော် ရုံ မစဉ်းစားတတ်ပေမယ့် အန် တီလေးကတော့ ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန် ထောင်းလျှင် နာမယ်မှန်းသိသိနှင့် လှန်ထောင်းရဲသူလို သူက သတ္တိရှိ သည် ဟု လည်း ပြောရဲသည် ။

“တူမတော်တယ်ဆိုပေမယ့် မအေးမြ ကြားဖူးတယ် မဟုတ် လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက သွေးမ ကောင်းရင် ဖောက်ထုတ်ရဲရမယ် မဟုတ်လား။ တို့ ကတော့ လူတကာထက် ချွန်ထွက်နေတယ်လို့ ပဲ ပြောပြော အဲဒီလို လုပ်ရဲတယ်”

“မဝေရဲ့ သတ္တိကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ မဝေရဲ့ သတ္တိကို အတု ယူဖို့ တော့ မြတို့ က အဲဒီလောက် မရဲဘူး သိလား . . . ဟင်း ဟင်း”

ဧည့်သည် ရဲ့ ရယ်သံက အန်တီလေးကို ဖြုန်သွားသည့် ဟန်နှင့် တဟင်းဟင်းရယ်သံက သွား စေ့ရယ်သလိုမျိုး။

လွန်းသွယ်ကတော့ အန်တီလေးတို့ နှင့် အကွယ်နံရံထက်၌ မှီရပ် ကာ မတ်တတ်ရပ် မျက်စိစုံ မှိတ်မိသည် ။ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန် နေပုံက သားသတ်ကွင်းထဲမှာ ရောက်နေသည့် သားသမင် ငယ် တစ်

ကောင်ပမာ ရင်ထဲ စိုးထိတ်လျက်ရှိသည်။ ။

“လှလွန်းသွယ်”

ဟိန်းခနဲထွက်လာသောခေါ်သံကြောင့် နားထဲ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသည့် အလား။

ဖျတ်ခနဲအသိက အတွေးထက် ခြေလှမ်းတို့ က အော်တို မတ်တစ် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ခြေဦး လှည့်ပြီးသား။ ထိုသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်၍ ရောက်အောင်သွား၍ ခလုတ်ပဲတိုက်တိုက်၊ ဒူးပဲကွဲကွဲ ဘာကိုမှ အရေးမစိုက်နိုင်ချေ။

စူးရဲနေသော အန်တီလေးရဲ့ အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ခေါင်း ငုံ့၍ ရပ်မိသည်။ ။ အဖြစ်က ဘုရင်ရှေ့သို့ရောက်နေရသည့် ကျွန်တစ်ယောက်ပမာ ဘုရင်က မော့ဖူးစေဟု အမိန့်ပေးခါမှ မော့ကြည့်ရဲသည် က လွန်းသွယ်ရဲ့ ဘဝ အစစ်အမှန်ပါ။

“ဒီမှာ ငါ့ဖိနပ်လာချွတ်ပေး။ ပြီးရင် ဖိနပ်စင်မှာ သွားထား”

ဧည့်သည် အမျိုးသမီးရဲ့ အံ့သြနေသောအကြည့်ကို မျက်ဝန်း ထောင့်က မြင်နေရသည်။ ။

ခိုင်းရဲလှချည်လားဟု အောက်မေ့ကောင်း အောက်မေ့ပေ လိမ့်မည်။ လွန်းသွယ်မှာ အန်တီ လေးရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လာသမျှ အမိန့် စကားတို့ကို လွန်ဆန်ရဲသည့် သတ္တိ ဘယ်သောခါမှ မရှိခဲ့ပါ။

အန်တီလေးရဲ့ ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ အဖြူ ရောင် ဒေါက်ဖိနပ်ကို ငုံ့ချွတ်ပေးစဉ် မျက်ရည်က ဝဲချင်ချင်။ ဖြူဖွေး ဝင်းအိနေသော အန်တီလေးရဲ့ ခြေထောက်က လွန်းသွယ်ကို လှောင် ပြောင်နေကြသည်။ ။

ချွတ်ပြီးသောဖိနပ်ကိုကိုင်ပြီး အန်တီလေးရှေ့က ခေါင်းငုံ့ ထွက်လာစဉ် ...

“ဖိနပ်ထားပြီး လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ သေချာဆေးပြီး ထမင်း ချိုင့်ပြင်လိုက်”

ဘယ်တော့မှ နူးညံ့ညင်သာမှုမရှိသော အန်တီလေးရဲ့ အသံ ဟာ လွန်းသွယ်မှ လွဲ၍ ကျန်တဲ့ လူ တွေအပေါ်မှာ တော့ ပျားသကာလို ချိုမြိန်နေသည်။ ။

အန်တီလေးသည် လွန်းသွယ်အပေါ်မှာ လွန်စွာမုန်းတီးနေ ပြီ။ လူရှေ့ သူရှေ့မရှောင် ရိုက် နှက်ခဲ့သည်။ ။ အန်တီလေးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် လွန်းသွယ်တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ။ စူးရှတဲ့ အကြည့်တွေကြောင့် ခလုတ်တိုက်မိတာ၊ ပန်းကန်လွှတ်ကျတာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲ ဖြစ်တတ်နေတော့ အန်တီလေး ရိုက်လည်း ရိုက်ချင်စရာပင်။

တကယ်တော့ အန်တီလေးကို ကြောက်ခဲ့ရတာ အခုမှ မဟုတ် ပါ။ ဟိုး သိတတ်စအရွယ်က တည်းကပင် အသံကြားရုံနဲ့ တင် ဒူး တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်သည်။ ။

အန်တီလေးရဲ့ အမြင်မှာ လွန်းသွယ်ဟာ ကလေးတစ်ယောက် ဆိုသည့် အမြင် မရှိဘဲ ရန်သူ ကြီးသဖွယ် သဘောထားကာ စိတ်တိုင်း မကျလျှင် ပေါင်တွင်းကြော ဆွဲလိမ်ခြင်းသည် ကြောက်သေး ထွက်တဲ့ အထိပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဝေးဝေးလံလံတွင် ရိုက်စရာ နှက်စရာများကို ရှာမနေပါ။ တိုင်နှင့် ခေါင်းလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဆောင့်ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ။

ရိုက်ရုံနှင့် အားမရလျှင် ဒဏ်ပေးတာဟု ဆိုကာ ထမင်းမကျွေး ဘဲ ဒ

ဏ်ခတ်သည့် အခါများ လည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ဘာကြောင့် အန်တီ လေး လွန်းသွယ်အပေါ် ဒီလောက်ထိ မုန်းတီးနေရတာလဲဆို တဲ့ အကြောင်းအရင်းကို သေချာစွာ မသိရပါ။

သိပ်လည်း သိချင်နေမိပါသည်။ ။ တူဝရီးခေါက်ခေါက် ဖြစ်ပါ လျက်နှင့် ဘာကြောင့် အန်တီ လေးက လွန်းသွယ်အပေါ် အချစ်မဝင် ဘဲ အပြစ်တင်နေရတာလဲ။ ။ ဟိုးငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်း က လွန်း သွယ်ဆိုတာ အန်တီလေးကို တိုင်အကွယ်နောက်ကသာ ခိုးငေးခွင့် ရသူပါ။ ။ အန်တီလေး ဘယ်လောက်ထိ ရိုက်ခဲ့ရိုက်ခဲ့ လွန်းသွယ် မနာနိုင်ခဲ့ပါ။ ။ သွေးသားဆိုသည့် အသိနှင့် လွန်းသွယ် အန် တီလေးကို ချစ်ပါသည်။ ။

ရပ်ရှင်မင်းသမီး မိုးမိုးမြင့်အောင်လို နှုတ်ခမ်းထက်၌ မှဲ့နက်ရှိ သော အန်တီလေးသည် မိုးမိုးမြင့် အောင်ကဲ့သို့ လှပါသည်။ ။

ပခုံးအနည်းငယ်ကျော်သော ဆံပင်များကို ခပ်ပြေပြေ ကောက်ထားပြီး အရောင်နုနု၊ အဆင်ရဲ ရဲ ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံများကိုသာ ဝတ်တတ်သည်။ ။ အရောင်နုလေးတွေကို ဝတ်ဆင်သည့် အခါ အန်တီလေးသည် အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့်နှင့် တူပြီး အရောင်ရဲရဲ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အခါ ရဲရင့်တက် ကြွလွန်းသည့် အနီရဲရဲနှင်းဆီပွင့် တစ်ပွင့်နှင့် ဆင်တူပါသည်။ ။ ထို့ပြင် အန်တီလေးသည် တက္ကသိုလ်မှ လက်ထောက်ကထိကတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပါသေးသည်။ ။

အများ တကာနှင့် အမြဲတမ်း ပြုံးရွှင်နေတတ်သော မျက်လုံး လေးတွေဟာ လွန်းသွယ်ကိုမြင် လိုက်လျှင်တော့ သတ်ကွင်းတစ်ခုမှာ သူသေကိုယ်သေ သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ကျားရဲတစ်ကောင် ကဲ့သို့ စူးရဲသော မျက်လုံးတွေနှင့် အပြစ်ရှာပြီးသား။

လူကလေးကလှသလောက် ရက်စက်တတ်သည့် နည်းလမ်း တွေက

တော့ မကုန်နိုင်သေးပါ။ ဘယ်တော့မှ လည်း ကုန်နိုင်မည် မထင်ပါ။ လွန်းသွယ်အပေါ် မုန်းတီးနေရသည့် အကြောင်း ကာယကံ ရှင် အန်တီ လေးကလွဲ၍ ဘယ်သူသိနိုင်မည်နည်း။

* * *

အခန်း (၂)

“အန်တီလေး . . . လွန်းသွယ် ကျောင်းဆက်တက်ပါရစေ နော်”

ရေသောက်နေသောအန်တီလေးက လွန်းသွယ်ကို စူးစူးစိုက် စိုက် ကြည့်နေပြီးမှ ခပ်လှောင် လှောင်ရယ်လေသည်။ ။

“မင်းအတွက် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ လိုလို့ လား လှလွန်း သွယ်ရဲ့ ”

ဒူးထောက်၍ မော့ကြည့်နေသော လွန်းသွယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ က ကြေကွဲစွာ -

“လွန်းသွယ်မှာ ကျောင်းဆက်တက်ခွင့် မရှိရဘူးလား အန်တီ လေး”

လွန်းသွယ်ရဲ့ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေသော အန်တီလေးက လွန်းသွယ်ရဲ့ အမေးစကားကြောင့် အမြဲတမ်း ကြောက်ရွံ့နေရသော မျက်လုံးစိမ်းတွေက စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့် လာပြီး သောက်လက်စရေ ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ လွန်းသွယ်ရဲ့ ဘေးသို့ ချက်ချင်းရောက်လာကာ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ် ကိုင်ရင်း -

“မင်း ငါ့ကို ပြန်အာမခံနဲ့ လှလွန်းသွယ်။ ငါ့ကို မေးခွန်း ထုတ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်း။ မင်းလို ချည်တိုင်က ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်ပေးလိုက်ရင် ငါ့လောက် မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမ ဒီကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ရှိ

ပါဦးမလား။ ငါက မင်းကို ဒီလို စိတ်ရှိလက်ရှိ နှိပ်စက်ချင်တာ၊ ဒီအတွက် မင်းထွက်သွားလို့ မရဘူး၊ တူသောအ ကျိုးပေးအတွက် မင်း ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ခံထားရသော ပါးပြင်တို့ က နာကျင် လွန်းလှသည် ။ ပို၍ ဆိုးသည် က အန်တီလေးရဲ့ အတ္တကြီးသော စကားများကြောင့် ရယ်ပါ။

“နေပါဦး . . . မေးပါရစေဦး တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပြီး ဘွဲ့ ရရင် ညည်းဘဝက ပြောင်းလဲ သွားလိမ့်မယ်လို့ များ ညည်းထင်နေ သလား။ သနားတယ်ဟယ်၊ သနားတယ်။ နင်က မျှော်လင့်ချက် တွေ ရှိနေပေမယ့် ငါကတော့ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မရှိရအောင် လုပ်ရမှာ ပဲ လှ လွန်းသွယ်ရဲ့ . . . ဟား ဟား”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဆွဲခါရင်း ရယ်မောနေ သော အန်တီလေးရဲ့ အသွင်မှာ သူရူး တစ်ယောက်ပမာ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီလေးက သူ့အတ္တထဲမှာ သူပိတ်လှောင် ကာ အတ္တတွေနဲ့ ရူးနေသူ။

လွန်းသွယ်ရဲ့ အသနားခံနေသောမျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့် ရင်း အန်တီလေးက အဆက်မ ပြတ်ရယ်နေလေသည် ။ လွန်းသွယ် ကိုယ်တိုင် စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေနှင့် အန်တီလေးရဲ့ လှုပ် ခါ ယမ်းမှုကြောင့် ခေါင်းတွေမူးနောက်လာရသည် ။

လွန်းသွယ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလဲ အန်တီလေးရယ်။ လွန်းသွယ် ကို နှိပ်စက်ရလို့ အန်တီလေး ကိုယ်တိုင် ပျော်ရွှင်နေသလား။

ရယ်မောခြင်းရဲ့ နောက်က အန်တီလေးရဲ့ အဇ္ဈတ္တရားကို လွန်းသွယ်

သိချင်လိုက်တာ။

အန်တီလေးက လွန်းသွယ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ -

“မင်းသေလိုက်၊ သွားသေလိုက်”

အန်တီလေးက လွန်းသွယ်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည် ။ တွေဝေပြီး ကျန်မနေခဲ့သော လွန်းသွယ်ကတော့ အန်တီလေးရဲ့ ခြေထောက်ကိုအတင်းဆွဲဖက်လိုက်သည် ။

အန်တီလေးကတော့ ဒေါနှင့် မောနှင့် ထွက်သွားရာမှ လွန်း သွယ်ရဲ့ အရှိန်နှင့် ဖက်လိုက်မှု ကြောင့် ရှေ့သို့ပင် ယိုင်လုလု။

“လွန်းသွယ် ကျောင်းဆက်တက်ပါရစေ အန်တီလေး၊ လွန်း သွယ်ကို ဒီတစ်ခုပဲ လိုက်လျော ပေးပါ။ အန်တီလေး ဆူချင်တာဆူ၊ ရိုက်ချင်တာရိုက်၊ ခိုင်းချင်တာခိုင်းပါ”

အန်တီလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက မိနစ်အနည်းငယ်သာ တုံ့ဆိုင်း သွားခဲ့သည် ။ ထို့နောက် လျင်မြန် စွာပင် ချုပ်ဖက်ထားခံရသော ခြေ ထောက်တွေနှင့် ရုန်းထွက်ဆောင့်ကန်ကာ -

“လွတ်စမ်း . . . မင်းလက်တွေ၊ အခုလွတ် လှလွန်းသွယ်၊ မင်း ကျောင်းနေဖို့ ကိစ္စက ငါ့အတွက် အရေးပါတဲ့ ကိစ္စ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအတွက်နဲ့ ငါ ဘာမှ စိတ်ရှုပ်ခံစရာ ဘာမှ မလိုဘူး”

လွန်းသွယ် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အတင်းခေါင်းယမ်းကာ -

“မလွတ်ပါရစေနဲ့ အန်တီလေး၊ လွန်းသွယ်ကို ရိုက်ချင် ရိုက်လိုက်ပါ”

“တယ် . . . ဒီမိန်းမ ညည်းကို ငါ ကျီစယ်နေတယ်များ အောက်မေ့နေသလား။ ကဲ . . . မ လွတ်ချင်ဦး၊ အဲဒါ မလွတ်ချင်ဦး”

“ဖြန်း ဖြန်း”

အန်တီလေးက ရုန်းမရသော ခြေထောက်တစ်ဖက်ကြောင့် လွန်းသွယ်ပါးပြင်ကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် အားရပါးရ ရိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် လွတ်ထွက်သွားသော ခြေထောက်ကို နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆုတ်ရပ်ကာ စားပွဲ ပေါ်တင်ထားသည့် မကုန်သေးသော ရေခွက်ကို ယူကာ လွန်းသွယ်မျက်နှာကို ပက်ကာထွက်သွား သည်။ ။

“အန်တီလေး”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး စိုရွှဲနေသော ရေများကြောင့် မျက်လုံး တွေက ရုတ်တရက် ဖွင့်၍ မရချေ။

စိတ်ထဲမှာ တော့ ဟင့်အင်း အန်တီလေး ထွက်မသွားပါနဲ့ ဟု ပြောနေမိသည်။ ။

မျက်နှာပေါ်ကရေတွေသပ်ပြီး ကုန်းထလိုက်စဉ် အန်တီလေး က တံခါးကို ဒုန်းခနဲမြည် အောင် ဆွဲပိတ်သွားလေတော့သည်။ ။

တကယ်ပဲ လွန်းသွယ် ကျောင်းတက်ရဖို့ လမ်းက ဝေးသွားပြီ လား။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကတည်းက လွန်းသွယ်တို့ ဆယ်တန်းစာ မေးပွဲအောင်စာရင်းများ ထွက် သည်။ ။ ထိုအောင်စာရင်းကိုလည်း လွန်း သွယ်ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ခွင့်ရခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ လွန်း သွယ်တို့ အိမ်က ထမင်းချက်ဒေါ်ကြီးစိမ်းဥက သွားကြည့်ပေးခဲ့၍ လွန်းသွယ် ဂုဏ်ထူး တစ်ဘာသာ ဖြင့် ဆယ်တန်းအောင်ကြောင်း သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဆယ်တန်းထိရောက်ပြီးမှ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ချင်လွန်း တာ လွန်းသွယ်ရဲ့ ဆန္ဒပါ။ ဘီအေ နဲ့ ပဲ ဘွဲ့ရရ၊ ဘီအက်စီနဲ့ ပဲဘွဲ့ရရ ရသော ဘွဲ့လေးတစ်ခုလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လွန်းသွယ် ဒီဘဝဆိုး ကြီး ထဲက ရ

န်းထွက်ချင်ခဲ့တာကို အန်တီလေးက သိနေခဲ့သည်။ ။

သိနေ၍ လည်း လွန်းသွယ်ကို ဒီဘဝကြီးထဲကနေ ဘယ် သောအခါမှ လွတ်ထွက်ခွင့်ပေးမည်မ ဟုတ်တဲ့ ။

မျက်ရည်တွေက တားဆီး၍ မကုန်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်မှာ မျက်နှာ အပ်ရင်း ငယ်စဉ်က တည်းက ယနေ့တိုင် မမြင်ဖူးခဲ့သော မိခင်ကို တမ်း တရင်း လွန်းသွယ် ငိုကြွေးမိတော့သည်။ ။

လွန်းသွယ်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံတို့ သည် ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးနေဦး မှာ လဲ ။

ဘုရားမှာ ပူဇော်ဖို့ ပန်းတွေခူးရင်း မြူနှင်းတွေထနေသော ခြံကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ရောင်စုံပန်းပွင့်လေးတွေနှင့် မြေနီလမ်း ညိုညို လေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့ သစ်တော်ခြံနှင့် မက် မန်းခြံတွေ ကို အ လုပ်သွားလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထွက်လာကြသော ‘လျှိုင်မွန်း’ ရွာသား တွေကို တွေ့ရ သည်။ ။

ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် အပေါ်မှ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ပေါ် ပင်နီ အင်္ကျီလ က်တို့တို့ ကို ဝတ်ဆင်ထား ၏။ မျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်ကျလှလှ ဝါးခမော က်ကို ကြိုးသိုင်း၍ ဆောင်းထားသည်။ ။

ခါးထက်၌ ဓားထည့်ရန် ခြင်းတောင်းအတိုလေးကို တွဲလွယ် ထားသ ည်။ ။ အချို့က ကျွဲတွေကို ဆွဲပြီး သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘမဲ့ခဲ့ရသော လွန်းသွယ်မှာ ဖေဖေနှင့် မေမေ ရဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံနှင့် ရိုက် ထားသောဓာတ်ပုံလေးတစ်ခုသာ ပိုင်ဆိုင် ခဲ့ရသ ည်။ ။ အရောင်မှုန်မှိုင်းနေသောကြောင့် ကြည်လင်ပြတ် သားမှု မရှိတော့ ချေ။

သို့သော် ဒေါ်ကြီးစိမ်းဥပြောတာကတော့ လွန်းသွယ်ဟာ မေမေနဲ့ အရမ်းဆင်တူတယ်တဲ့ ။ ချွတ်စွတ်ပဲတဲ့ ။

ဟုတ်မှာ ပါ။

ဒါကြောင့် လည်း အန်တီလေးက မေမေ့ကိုမုန်းသည့် အမုန်း ပေါင်း၍ လွန်းသွယ်ကို ပို၍ မုန်း နေခြင်းဖြစ်မည်။ ဒီအိမ်မှုလုပ်သက် အတော်ကြပြီဖြစ်သော ဒေါ်ကြီးကို -

“ဒေါ်ကြီး . . . အန်တီလေးက လွန်းသွယ်ကို ဘာလို့ အရမ်း မုန်းနေတာလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် မေ မေ့ကို ဘာလို့ အရမ်းမုန်းနေသလဲ၊ ဒေါ်ကြီးသိရင် ပြောပြပါလားဟင်။ အန်တီလေး လုံးဝပြန်မသိစေ ရ ပါဘူး”

မျှော်လင့်တကြီးမေးမိသော်လည်း ဒေါ်ကြီးက ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်း၍ -

“နုဝေတို့ အပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက ဒေါ်ကြီး ဒီအိမ်မှာ လုပ်လာခဲ့တာ။ နုဝေ ဘာလို့ လှ မနောအပေါ် မုန်းနေသလဲ မစဉ်းစား တတ်အောင်ပါကွယ်၊ နုဝေက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်တယ်။ ညည်း အမေ လှမနောကတော့ ဘာကြီးနဲ့ အတူ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူတို့ နှစ် ယောက်က အတူနေရတဲ့ ကာလက မရှိသလောက်ပဲမို့ နုဝေတစ် ယောက် လှမနောအပေါ် ဘာလို့ မုန်းတီးနေရသလဲ မစဉ်းစား တတ် ပေါင်။ ဒါပေမဲ့ကွယ် လွန်းသွယ်ကိုချစ်လို့ သာ အခုအရွယ်အထိ ကျွေး မွေးခဲ့တာ မဟုတ်လားကွယ်”

ဒါဟာ ဝတ္ထုရားတစ်ခုဆိုတာ ဒေါ်ကြီးက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလို့ ပါ။

လွန်းသွယ်ရဲ့ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ နှိပ်စက်ခံနေရသမျှကို ဆေး လိမ်းပေး

ဆေးထည့်ပေးရတာ လည်း ဒေါ်ကြီးပဲမဟုတ်လား။ အိမ် အပြင်မှာ ထမင်းမကျွေးဖို့ ပစ်ထားတော့လည်း ထမင်းခိုးကျွေးခဲ့ ရတာ ဒေါ်ကြီးပဲမဟုတ်လားလို့ မမေးချင်တော့ပါ။

ဒေါ်ကြီးအမြဲတ နေသကဲ့သို့ ဒါဟာ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပါပဲလေ ဆိုသည့် စကားအတိုင်း လွန်း သွယ်လည်း ဤအရာကိုဝဋ်ကြွေးဟု သာ မှတ်ယူမိတော့သည် ။

ဝဋ်ကြွေးဆိုလျှင်လည်း ဒီဘဝ ဒီမျှနှင့် အကြေဆပ်ရပါလို၏။ နောက်ဘဝ၌ ဤကဲ့သို့လည်း မ ဖြစ်ချင်ပါ။ သူက ကိုယ့်နိုင် ကိုယ်က သူ့နိုင်အဖြစ်မျိုးနှင့် လည်း ထပ်ပြီး မဆုံစည်းချင်တော့ပါ။

သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသော အတွေးများကို ပြန်လည်စု စည်းကာ ခူးပြီးသားပန်းတွေကို ခြင်းထောင်းထဲထည့်ရင်း အိမ်ကြီး ဘက်သို့ တစ်ချက်ပြန်ခဲ့ကြည့်မိသည် ။

ဧကများ စွာ ကျယ်သည့် ဤခြံသည် ဟိုတုန်းက ရှမ်းစော် ဘွားအနွယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘိုးဘိုး တို့ ရဲ့ အဖေက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည် ။

ခြံထဲ၌ ပန်းမျိုးစုံစုံလင်လင် စိုက်ပျိုးထားပြီး ခြံလယ်တွင် ရေနံချေးဝနေသည့် နှစ်ထပ်အိမ် မြင့်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီး ယခု အချိန်မှာ တော့ ဤတိုက်ကြီးသည် ပြုပြင်မှုမရှိတော့သဖြင့် ဟောင်း နွမ်း နေသလိုလို။ သို့သော် မကြာခင်မှာ ဒီရဲတိုက်အိုလေးကို လွန်းသွယ်တို့ ခွဲရကောင်းခွဲရပေလိမ့် မည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော မနေ့က အန်တီလေးနှင့် သူ့ မိတ်ဆွေပြောနေသောစကားများကို အ မှတ်မထင် ကြားခဲ့မိသော ကြောင့် ဖြစ်သည် ။

“မင်းကလည်း ဘာလို့ မပြောင်းချင်တာလဲ။ မင်းဆို ဒီ လောက်ကြာ

နေပြီ ထရန်စဖာဆိုလည်း မပြောင်း၊ ပရိုမိုးရှင်းဆိုလည်း မပြောင်း ဝန်ထမ်းလုပ်ပြီဆို ရာထူးလိုချင်တာလား။ အလုပ်တစ်ခုမှာ ပဲ တည်မြဲချင်တာလား တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားရမယ်။ လုပ်ခဲ့တဲ့ အကျိုး ရလဒ်က ဘာမှ ဘာရလဒ်မှ ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ကိုယ်အသုံးချခဲ့ တဲ့ အချိန်နဲ့ ပညာတွေက နှမြောစရာပဲ ဝေရဲ့ ”

“နင့်ရဲ့ စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ် မအောင်ရဲ့ ။ နင်က ဘာမှ မသိဘူး။ ငါတောင် အခု ဒီ အလုပ်ကထွက်စာတင်ရင် ကောင်း မလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟဲ့ . . . နင်က အဲဒါ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ နင်ပဲ ဒီဆရာမ အလုပ် ဝါသနာပါလွန်းလို့ မက်မောခဲ့ တာဆို”

ဒေါ်နုဝေခင်က ဘာမှ မပြောဘဲ ခပ်ငေးငေးရှိနေရာမှ -

“နင်စဉ်းစားကြည့် မအောင်၊ ငါ ရန်ကုန်ပြောင်းရင် ဒီကခြံ ကိစ္စတွေ ဘယ်သူလုပ်မှာ လဲ။ ပြီးတော့ ကြီးကြပ်သူတွေရှိပေမယ့် ဘယ် ကိုယ်ရှိတုန်းကလောက် စေ့စပ်သေချာကြတော့မလဲ။ ဒီ ကျောင်း က ဝါသနာအရပေမယ့် မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်းနဲ့ စာရင် စွန့်လွှတ်သင့် စွန့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းက အားမလိုအားမရနှင့် -

“အခုကော နင် အဲဒီကိစ္စအတွက် အမြဲတမ်း အချိန်ပေးနေရ လို့ လား ။ မအိပ်မနေ ကြီးကြပ် နေရလို့ လား။ အချိန်တန်ရင် မန်နေဂျာ တွေက နင့်ကို စာရင်းအတိအကျ အပ်နေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ရာထူး တိုးအနေနဲ့ (၂) နှစ်တန်၊ (၃) နှစ်တန် နေလို့ ရတာပဲ။ နင့်ထက် ဂျူနီယာကျတဲ့ သူတွေ တောင် ဟိုပြောင်း ဒီရွှေ့နဲ့ နင့်ထက်မြင့်ကုန်ပြီ။ ဘာလို့ ဒေသစွဲ အရမ်းကြီးနေရတာလဲ နုဝေခင်ရယ်”

ငေးငေးငိုငိုငိုငို ရှိနေသော အန်တီလေးကြောင့် လက်ခံဖို့
စဉ်းစားနေပြီဆိုတာ အနည်းငယ် နားလည်မိသည် ။

* * *

အခန်း (၃)

“ဒေါ်ကြီး . . . ဒီအိမ်မှာ နေတာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲဟင်”

“ဟင် . . . ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

ဒေါ်ကြီးစိမ်းဥက ထမင်းကို လှုပ်ကြည့်နေရင်းမှ လွန်းသွယ် ရဲ့ အမေးကို မကြားလိုက်သဖြင့် ပြန်မေးနေသေးသည်။ ။

နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးလိုက်တော့ ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဟင်းသီးဟင်း ရွက်များကို ထုတ်နေသည်။ ။ လွန်းသွယ်က သိချင်လွန်းသူမို့ -

“ဟင်လို့ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲလို့ ”

“ဖြေပါ့မယ် လွန်းသွယ်လေးရဲ့ ၊ ခဏလေး ဒီမှာ ဒယ်အိုး ဆီက ပူနေပြီ”

ဒေါ်ကြီးကပြောပြီး အဆင်သင့်ထောင်းထားသော ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ကြက်သွန်နီများကို ဆီ သပ်နေသည်။ ။ သူမက ဓားတစ်ချောင်း ယူပြီး မုန့်လာဥနီတွေကို ဓားနှင့် ပန်းပွင့်ပုံလေးတွေ ပုံဖော်မိ သည်။ ။

အခွံတွေကိုခြစ်ပြီး ပန်းပွင့်ပုံဖော်ရတာက လက်အတော် ဝင်ပါသည်။ ။ သို့သော် အန်တီလေးက လူလေးကလည်း လှသလို အစားအသောက်ကိုလည်း လှလှပပ စားချင်သူဖြစ်ပြီး ပဲသီးတွေကို ချိုး၊ မုန့်လာဥနီတွေ ဒီတိုင်းအတောင့်လိုက်လှီး၍ ကြော်သော အစိမ်း ကြော်သည် ဖြစ်သလိုနဲ့

င်လှသည် ဟု ဆို၏။

အနှစ်ဟင်းချက်လျှင် ခရမ်းချဉ်သီးကို ကြိတ်ဆုံနှင့် ကြိတ်တာ မကြိုက် ဓားနှင့် လှီးရသည် ။ အ ပျိုကြီးပီပီ ဇီဇာကြောင်လွန်းသူဖြစ် သည် ။ ခုထက်ထိ မလှည့်လာသေးသော ဒေါ်ကြီးကို စိတ်မရှည် စွာ။

“ဒေါ်ကြီး မြန်မြန်လုပ်ပါ”

“ကဲ . . . ပြီးပါပြီ အေ”

ဒေါ်ကြီးက အနေတော် အတုံးလေးတွေ တုံးထားသော ကြက်သားတွေကို အိုးထဲထည့်မွှေပြီး ပြောသည် ။

ဒေါ်ကြီးက လက်တွင် စိုနေသောရေများကို အဝတ်ဖြင့် သုတ်၍ လွန်းသွယ်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင် ကာ ကန်စွန်းရွက်တွေကို အပိုင်းပိုင်း လေးတွေ ဖြတ်နေရင်း -

“ဒေါ်ကြီး . . . ဒီမှာ လုပ်လာတာ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးရှိတော့ မယ်။ ကလေးရဲ့ ဘိုးဘိုး ဦး စိုင်းကျော်စွာနဲ့ မမကြီးကေသီတို့ လက်ထက်က တည်းက ဆိုပါတော့။ အဲဒီတုန်းက မဝေက ဆယ် တန်း တက်နေပြီ ကလေးရဲ့ အမေ လှမနောက် သူငယ်တန်းပဲရှိသေးတာ ကော”

“ဟင် . . . ဒါဆို အန်တီလေးနဲ့ မေမေက အသက်အရမ်း ကွာတာပဲ နော်”

လွန်းသွယ်ရဲ့ ကောက်ခါငင်ကာမေးလိုက်သော မေးခွန်း ကြောင့် ဒေါ်ကြီးက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတာကို လွန်းသွယ် ဂရု မစိုက်မိပါ။

မေမေထက်ကြီးသော အစ်မကို အမှန်အားဖြင့် အန်တီကြီး ဒါမှ မဟုတ် ကြီးကြီးဟု ခေါ်သင့် ပေမယ့် ကြီးကြီး၊ အန်တီကြီးဟု ခေါ်လို့ မရလောက်အောင် အန်တီလေးက နုပျိုသည် ။

“ဪကလေးရယ် . . . ဒါများ တချို့ဆို အစ်မက အသက် သုံးဆယ် လောက်၊ ညီမက ဆယ် နှစ်လောက်ရှိတာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ဘာမှ မဆန်းပါဘူးကွယ်”

“အင်းလေ ထားပါတော့။ ဒါပေမဲ့ . . . အိမ်မှာ လေ ဘိုးဘိုး ကြီးရဲ့ ပုံတွေပဲ ချိတ်ထားတာတွေ ရတယ်။ ဘာလို့ ဘွားဘွားပုံက မချိတ်တာလဲ”

တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးလာသောမေးခွန်းခက်ခက်တွေကြောင့် ဒေါ်ကြီးက စိတ်မရှည်သလိုပုံစံ နှင့် ဟင်းအိုးကို သွားမွှေနေသည်။ ။

အမှန်တော့ ဒီအိမ်မှာ လွန်းသွယ် ဆိုးနွဲ့ခွင့်ရှိတာ အန်တီလေး မရှိခါမှ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် တည်းသာ ရှိသည်။ ။

အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးမှန်သော်လည်း ခြံစောင့်ဒရိုင်ဘာ ဦးအိုက်ခဲရယ်၊ မာလီ ဦးစိုင်းတူး ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးစိမ်းဥရယ်၊ လွန်းသွယ် တို့ တူဝရီးတွေပဲရှိသည်။ ။ အဝတ်လျှော်သူကိုတော့ တစ်ရက်ခြား တစ်ခါ သာ လာလျှော်စေသည်။ ။

အန်တီလေး လွန်းသွယ်အပေါ် တကယ်ပွဲကြမ်းပြီဆိုလျှင် ဘယ်သူမှ ဝင်ဆွဲခွင့်မရှိချေ။ ကျိုး ကျိုးပဲ့ပဲ့ လာဆွဲသူက သူ့ရန်သူ။ သူ စိတ်ပြေပြီဆိုမှ ဆေးထည့်ခိုင်းသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ခြံဝန်းထဲမှာ သီးသန့်အိမ်တန်းလျားတွေနှင့် နေ သည့် ဦးကြီးတွေနှင့် တော့ လွန်း သွယ်က သိပ်ရောခွင့်မရှိပါ။ အိမ်ထဲ က အိမ်ပြင် ထွက်ခွင့်မရသောဘဝတွင် ဒေါ်ကြီးကိုသာ သူငယ် ချင်း ကဲ့သို့ သဘောထားကာ စဟယ် နောက်ဟယ်နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လွန်းသွယ်ရဲ့ မေးခွန်းတွေကို မဖြေတော့သော ဒေါ်ကြီးကို ဆက်မမေးတော့ပါ။ ဒီအိမ်မှာ အန် တီလေးရဲ့ အာဏာကို လွန်ဆန်နိုင် တဲ့ သူ

ဘယ်သူရှိဖူးလို့ လဲ။ လွန်းသွယ်ကိုယ်တိုင်တောင် တူမဆိုပေ မယ့် အသက်နှင့် ခန္ဓာ မြနေရခြင်းဟာလည်း သေချိန်မတန်သေးလို့ ပါ။ သေ ချိန်တန်ရင်တော့ ရေ သောက်လျှင်တောင် အဆင်မသင့် သေသေး သည် ။

ဟိုတွေး ဒီတွေးရှိနေချိန်မှာ ခြံထဲကို ပြင်းထန်စွာ မောင်းနှင် လာသော ကားသံကြမ်းကြမ်း ကြောင့် ဒေါ်ကြီးနှင့် လွန်းသွယ် တိုင်ပင် ထားသလဲ့သို့ အိမ်ရှေ့ဘက် ပြေးထွက်ကြည့်မိကြသည် ။

ပန်းပင်တွေကို ဝင်တိုက်မတတ် မောင်းလာသော အန်တီ လေးရဲ့ ကားဟာ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကို အောက်မှာ ကြမ်းတမ်းစွာရပ်သွား သည် ။

အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာရှိသည် ဆိုပေမယ့် တော်ရုံသွားတာမျိုးဆို လျှင် အန်တီလေးက သူ့ဘာသာ ကားမောင်းသွားတတ်ပြီး အရေးကြီး သည့် လုပ်ဆောင်စရာရှိမှ ဦးကြီးစိုင်းအိုက်စံကို မောင်းခိုင်း ခြင်းဖြစ် သည် ။

ကားတံခါးကို ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်ပိတ်သံကြောင့် ကား ဘော်ဒီတစ်ခုလုံး သိမ်ခနဲခါသွားရ သည် ။

အိမ်ပေါ်တက်လာသော အန်တီလေးရဲ့ မျက်နှာသည် အလုပ် ခွင်မှာ တစ်ခုခု စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်စရာနှင့် ကြုံခဲ့ရဟန်တူသည် ။ နီရဲ နေသော မျက်နှာနှင့် အန်တီလေးကို လွန်းသွယ်ကြောက်ပါ သည် ။

“မစိမ်းဥ ကျွန်မအတွက် သံပရာရည်ယူလာခဲ့ပေးပါ။ လှ လွန်းသွယ် ငါ့ခြေထောက်တွေ လာ နှိပ်ပေးစမ်း”

ဟိန်းထွက်လာသော အန်တီလေးအသံကြောင့် ဒေါ်ကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲ လှစ်ခနဲရောက်သွား သည် ။

လွန်းသွယ်ကိုယ်တိုင် အန်တီလေးရဲ့ ခြေထောက်တွေ နှိပ်ပေး ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်ထိ ဒေါသမဖြစ်စဖူး ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းသည် ဘာကြော

င့် မှန်း တွေး၍ မရချေ။ အိမ်မှာ လွန်းသွယ်ကိုသာ မဲပြီး ဒေါသကြီးတတ်သော အန်တီလေးက ပြင်ပမှာ သဘောကောင်းသော၊ အေးဆေးသော ဒေါ်နုဝေခင်အ နေနှင့် ရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နီရဲနေသော အန်တီလေးရဲ့ မျက်နှာကို မသိမသာ မော့၍ ခိုးကြည့်မိတော့ လွန်းသွယ်ကို စိုက် ကြည့်လိုက်သော အန်တီလေးရဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေကြောင့် အရမ်းတုန်လှုပ်သွားရသည်။

ဒီနေ့အတွက်တော့ လွန်းသွယ် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်။ ထို အရာက ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။

ဒေါ်ကြီးကမ်းပေးလာသော သံပရာရည်ကို တစ်ဝက်နီးပါး ကုန်အောင် မော့သောက်နေသော အန်တီလေးကို လွန်းသွယ် ပေါ်တင် ကြည့်ခွင့်ရပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသောကြောင့် အန်တီလေး အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်းသိသာသည်။ မော့ထားသော လည်ပင်းသွေးကြောတို့ သည် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။

ခဏကြာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ မတ်တတ်ထရပ် ကာ . . .

“လှလွန်းသွယ် စာကြည့်ခန်းထဲလိုက်ခဲ့”

ပြောပြီး ထွက်သွားသော အန်တီလေးကြောင့် လွန်းသွယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ဒေါသ စက်ကွင်းကို လွန်းသွယ်အပေါ် ပစ်ချတော့မည့် ဟန်။ ထိုကဲ့သို့ ဒေါသကြီးနေချိန်တွင် အန်တီလေး သည် သူ့ရှေ့၌ လူတစ်ယောက်ရှိနေပါလားဟု မမြင်နိုင်ဘဲ စိတ်ရှိလက်ရှိ ငဖယ်ထု ထုသာထုတော့ သည်။

လွန်းသွယ်ရဲ့ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်၍ အားပေးလိုက် သော ဒေါ်ကြီးကြောင့် လွန်းသွယ် မော့ကြည့်မိတော့ ဒေါ်ကြီးက ခေါင်း

ညီတံပြသဖြင့် လွန်းသွယ် မတ်တတ်ထရပ်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲ သို့ လိုက်သွားမိသည်။ ။

ဤစာကြည့်ခန်းလေးထဲတွင် အန်တီလေးမှ အပ ဘယ်သူမှ မဝင်ရချေ။ ထို့ကြောင့် လွန်းသွယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးသော စာ ကြည့်ခန်းကို ခေါင်းလေး ဟိုဒီလှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ။

ဒေါ်ကြီးပြောတာကတော့ -

“ဆရာကြီးရှိတုန်းကတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာရင်းဇယား လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ အရေးတ ကြီးပြောစရာစကားဆိုရင်လည်း အဲဒီ အခန်းထဲမှာ ပဲ ပြောတယ်”

စာကြည့်ခန်းက စာကြည့်ခန်းနှင့် မတူစွာ စာကြည့်တိုက် တစ်တိုက်ကဲ့သို့ စာအုပ်များ စုံလင် လှပါသည်။ ။ စာဖတ်ဝါသနာပါသော လွန်းသွယ်အတွက်တော့ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ဖတ်နေချင်စရာပါ။

နံရံကပ်စင်တွေပေါ်မှာ အထပ်လိုက်ရှိနေသော စာအုပ်တွေ ကိုကြည့်ရင်း စိတ်တွေက မရိုးမရွ ဖြစ်စေပါသည်။ ။ သို့သော် စူးရှ ပြင်းထန်လှသော အန်တီလေးရဲ့ အကြည့်တွေက လွန်းသွယ်ကို ပြာကျ စေမတတ်။

မျက်လွှာချရပ်တန့်နေစဉ်မှာ မွေးပျံ့သော ရှင်မတောင် သနပ် ခါးရနံ့နှင့် အတူ ဖြူမွှေးသော အန်တီလေး ခြေအစုံက လွန်းသွယ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

“ဒီမှာ လှလွန်းသွယ် . . . ညည်း ငါ့ကို မော့ကြည့်စမ်း။ ညည်းကြောင့် ငါ အပြောခံရပြီ”

ဘုရားရေ။

လွန်းသွယ်ကြောင့် အန်တီလေး အပြောခံရတယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ က ဘာစ

ကားပါလိမ့်။

နားမလည်နိုင်ခြင်းများ စွာဖြင့် မော့ကြည့်မိတော့ အန်တီလေး က လွန်းသွယ်ကို စိုက်ကြည့် ပြီးကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည် ။

အန်တီလေးရဲ့ ကျောပြင်ကိုငေးရင်း လွန်းသွယ်ကြောင့် အန်တီလေး အပြောခံရတယ်ဆိုလျှင် ဘယ်သူပြောတာလဲ။ ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ။ အလျင်အမြန် စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေက ဘာမှ မရှိ ဖြစ်နေသည် ။

လွန်းသွယ်ကြောင့် အန်တီလေးအပြစ်တင်ခံရတယ်ဆိုတဲ့ စကားက တော်တော်ထူးဆန်းလှ သည် ။ ဒီတောင်ကြီးမြို့မှာ လှလွန်း သွယ်က ဒေါ်နုဝေခင်ရဲ့ တူမပါလို့ ဘယ်သူတွေက ဘယ်တုန်းက အသိအမှတ်ပြု ခဲ့ဖူးလို့ လဲ။

ချာခနဲလှည့် လာပြီး လွန်းသွယ်ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်တဲ့ အန်တီလေးကြောင့် အ တွေးတွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားရသည် ။

အန်တီလေးရဲ့ ကြမ်းတမ်းသောလုပ်ရပ်တွေကြောင့် လွန်း သွယ် နှလုံးရောဂါရချင်မိသည် ။

“မင်း တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ချင်သလား”

“ရှင်”

မထင်မှတ်သောမေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ အန်တီလေး ကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး နှင့် ရှင်ဟု ထူးတော့ အန်တီလေးက မျက်မှောင် ကုတ်ကြည့်နေသည် ။

“ဖြေလေ . . . ငါ့အမေးက မင်းကို အဲဒီလောက် အံ့သြစေ သလား”

ဒီရဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ပညာသားပါဖို့ လိုအပ်မလားဟု လွန်းသွယ် စဉ်းစားမိသည်။ ။

တကယ်လို့ အဖြေမတတ်ခဲ့လျှင် သူ ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်သလိုဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အန်တီ လေးက လွန်းသွယ်ကို နှိပ်စက်ဖို့ အတွက် ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ရှာတတ်သဖြင့် လွန်းသွယ် ဖြေလိုက်သောအဖြေဟာ သူလိုချင်တာမဟုတ်လျှင် ပါးကျိန်း ခေါင်း ကျိန်းဖို့ သာပြင်ပေတော့။

“မင်း မဖြေနိုင်လည်း ငါဖြေပေးမယ် လှလွန်းသွယ်။ အရင် တုန်းက မင်းတက်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်ကို ငါမတက်ခိုင်းခဲ့ဘူး။ ဟုတ် တယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒအရဆိုရင် မင်းလိုမိန်းကလေး မျက်စိ နားပွင့် သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။”

“ . . . ”

“အေး . . . အခု ငါ မင်းကို တက်ခိုင်းမယ်ဆိုတာလည်း မင်း တက်ချင်ရဲ့ လား အဖြေစောင့် နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းတက်ချင် သည် ဖြစ်စေ ၊ မတက်ချင်သည် ဖြစ်စေ တက္ကသိုလ်ကို မင်း မဖြစ်မ နေ တက်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါက ငါ အပြောမခံနိုင်လို့ ။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား ပြီး သူများ အိမ်တွင်းရေး ကိုစောင့်ကြည့်ပြီး ပြောဆိုဝေဖန်နေတဲ့ လူတွေ ရဲ့ ဝေဖန်မှု လွတ်အောင်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထား။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်းသွယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီလေး ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်မစောနဲ့ ဦး မယ်မင်းကြီးမ။ ညည်းကို တက္ကသိုလ်ကို ငါ လွယ်လွယ်လွတ်ပေး မယ်လို့ ညည်းထင်ရင် မှားသွား မယ်”

ပြောပြီး ပေသုံးဆယ်လောက်ကျယ်သောအခန်းကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော အန်တီလေးကြောင့် ခေါင်းတွေတောင် မူး

နောက်လာရသည် ။

ဘာတွေ အပေးအယူလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလဲ။ တက္ကသိုလ် ကိုတက်ရဖို့ အတွက် လွန်းသွယ် ဘက်က ကြီးမားသောပေးဆပ်မှု ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

“မင်း ငါပြောတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို သေချာနားထောင် ပါ။ အဲဒီစည်းကမ်းကို မင်းမဖြစ် မနေ လိုက်နာမှ မင်းရဲ့ ကျောင်းဆက် တက်ခွင့် ကိစ္စ ငါပြောမယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ လွန်းသွယ် အန်တီလေးရဲ့ စည်းကမ်း တွေ ကို လိုက်နာပါ့မယ်”

ခပ်လွန့်လွန့်ပြီးလိုက်ခြင်းကြောင့် နိုင်ကွက်တစ်ခုတော့ အန်တီလေး ရသွားပြန်ပြီ။ ဘယ် တတ်နိုင်မလဲ၊ တစ်ခုလိုချင် တစ်ခု စွန့်လွှတ်ရတယ် ဆိုတဲ့ အဆိုတောင်ရှိသေးတာပဲလေ။

လွန်းသွယ် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ပါတယ် အန်တီ လေး။ ဒီအတွက် လွန်းသွယ် ဘက်က ဘာပဲပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်မှာ ပါ ။ လွန်းသွယ် ပျော့ညံ့လွန်းပါတယ်။

လွန်းသွယ်နေရာမှာ တခြားလူတွေသာဆိုရင် ဆယ်တန်း လည်း အောင်ပြီ၊ အရွယ်လည်း ရပြီ၊ အလုပ်တစ်ခုရှာပြီး ကျောင်းဆက် တက်နိုင်ပြီမို့ အန်တီလေးရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်ကနေ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ပြေးကြမှာ ပါ။

ဒါပေမဲ့ လွန်းသွယ်ကတော့ အဲဒီလိုမလုပ်ရက်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သွေးသားဆို တဲ့ အသိနဲ့ အန်တီလေးအပေါ်မှာ ဘာမှ အပြစ် မမြင်ရက်ခဲ့တာ။ ကံကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ကိုယ့်ကံကမှ မကောင်းတာဆို

ပြီး ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် ဖြေသိမ့်နေခဲ့တာပါ။

“တစ် . . . ပညာသင်ရမယ့်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်း အလှအပကို စိတ်မဝင်စားရဘူး။ အို ကုန်ကုန်ပြောမယ် အလှဆို ဘာအလှမှ မပြင်ရဘူး။ နှစ် . . . မင်းမှာ သူငယ်ချင်းထားပိုင်ခွင့် လုံးဝမရှိ ဘူး။ မိန်းကလေးကော ယောက်ျားလေးကောပါ ပါတယ်။ သုံး . . . ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ တောက် လျှောက် မင်း ကားစီ ချက်ချင်းရောက်နေ ရမယ်။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပြ ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှ မလို ချင်ဘူး။ တကယ်လို့ ဒီစည်းကမ်းတွေကို ချိုးဖောက်ခဲ့ရင် မင်း ငါ ဘာလုပ်တတ်သလဲ ဆိုတာ သိပါတယ်”

လွန်းသွယ် ခေါင်းငုံ့မိသည် ။

ခက်ခဲလွန်းသောစည်းကမ်းဟု မထင်မိဘဲ ဒီလောက်တောင် လွန်းသွယ် ဘယ်တော့မှ ချိုး ဖောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေဆိုတာ အနာဂတ်တစ်နေရာကို မမြင်နိုင်၍ ကြို ကတိပေးမိခြင်းရယ် ပါ။

အကယ်၍ အနာဂတ်တစ်နေရာမှာ ဒီစည်းကမ်းချက်တွေကို တည့်တည့်ကြီးချိုးဖောက်ဖို့ ရှိ လာမယ်များ သူမ သိခဲ့လျှင်။

* * *